

VIII. Κάταρ και Κουΐρδοι, μοχλοὶ ἐξελίξεων στὴν Μέση Ἀνατολή: Οἱ στρατηγικὲς τῶν ΗΠΑ στὴν περιοχὴ μπορεῖ νὰ φέρουν τὸ ἀντίθετο τοῦ ἐπιδιωκομένου ἀποτελέσματος

[Ἀρχικὴ δημοσίευσις εἰς *Foreign Affairs - hellenic edition - August September 2012*, 23 Ἰουνίου 2012]

Εἰσαγωγή καὶ περίληψις

Εἶναι πράγματι ἐξαιρετικῶς πολύπλοκος ἡ ἐρμηνεία τοῦ ρόλου τοῦ Κάταρ καὶ τῆς συνεργασίας του μὲ τὴν *Al Ekhwan al-Musslemin* (Ἀδελφοὶ Μουσουλμάνοι), τὸ Ἰράν καὶ τὴν Τουρκία σὲ μία προσπάθεια νὰ ἀνταγωνισθεῖ τὸν ἡγεμονισμό τῆς Σαουδικῆς Ἀραβίας στὸν Κόλπο καὶ νὰ ἀποφύγει τὴν καταπίεση ἀπὸ τὸ Οὐαχαβιτικὸ βασίλειο. Γιὰ τὴν ἐπίτευξη τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ διαπιστώνεται ἡ προσπάθειά του νὰ ἀποτελέσει τὸ νέο κέντρο ἐπιρροῆς καὶ τὸν νέο πόλο ἰσχύος στὸν ἀραβομουσουλμανικὸ κόσμον. Θεωρῶ ὅτι αὐτοὶ οἱ δύο εἶναι οἱ θεμελιώδεις στρατηγικοὶ στόχοι τοῦ Κάταρ. Τὰ μέσα τὰ ὁποῖα χρησιμοποιεῖ γιὰ τὴν ἐπίτευξη αὐτῶν τῶν στόχων συνίστανται i) στὴν προσπάθεια ἀποκτίσεως πλήρους ἐλέγχου ἐπὶ τῆς ἀλ-ἐχουάν ἀλ-μοσλεμίν ii) στὴν συνεργασία μὲ τὴν Τεχεράνη στὸ Μπαχρέϊν καὶ στὴν Ὑεμένη ὅπου ὑπάρχει ὑπεροχὴ τοῦ σηιτικοῦ στοιχείου σὲ πληθυσμιακὸ ἐπίπεδο iii) στὴν συνεργασία μὲ τὴν Τουρκία γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ Μπααθικοῦ καθεστώτος στὴν Συρία (μὲ ἀνταγωνιστὴ τὴν Σαουδικὴ Ἀραβία στὰ ἴδια συριακὰ ἐδάφη) καὶ iv) στὴν συνεργασία μὲ πρῶην καὶ νῦν στελέχη τῆς Ἀλ Κάϊντα τὰ ὁποῖα χρησιμοποιεῖ σὲ ἐπιχειρησιακὸ ἐπίπεδο στὰ πεδία τῶν μαχῶν καὶ τῶν ἀνατρεπτικῶν ἐνεργειῶν μέσῳ ἀνταρτοπολέμου ἢ ἐξεγερσιακῶν/ἐπαναστατικῶν διαδικασιῶν στὸ ἐσωτερικὸ τῶν στοχευθέντων κρατῶν ὅπου ἡ Ντόχα ἐπεμβαίνει.

Στὸ πλαίσιο αὐτὸ εὐρίσκει συμμάχους μίαν ἀδύναμη οἰκονομικῶς Οὐάσιγκτων ἡ ὁποία εὐρίσκεται σὲ προεκλογικὴ περίοδο καὶ δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐμφανίζεταί φιλοπόλεμη ἀλλὰ καὶ μία «εἰδικὴ σχέση» ἡ ὁποία θέλει πάσῃ θυσίᾳ νὰ ἀποκλείσει τὴν ἐπέκταση τῆς ρωσικῆς ἐπιρροῆς στὴν Μεσόγειο καὶ ἰδιαιτέρως στὴν Ν/Α Μεσόγειο μὲ τὶς νέες ἀνακαλύψεις τεραστίων κοιτασμάτων φυσικοῦ ἀερίου τὰ ὁποῖα ξεπερνοῦν τὰ 7 τρισεκατομμύρια m^3 σὲ ὁλόκληρὴ τὴν Λεκάνη τῆς Λεβαντίνης καὶ τοῦ Ἡροδότου (Ν/Α τῆς Κρήτης).

Πρόκειται κατά την κρίση μου για την παλαιά, καλή αγγλοσαξωνική πολιτική άνασχεσεως (*endiguement*) την όποίαν οί ΗΠΑ, ή Γερμανία και ή Άγγλία έχρησιμοποίησαν κατά την δεκαετία του 1990 και στην Βαλκανική στοχεύοντας και πάλιν στην άνάσχεση τής καθόδου τής Ρωσίας στα θερικά ύδατα τής Μεσογείου.

Έδω όμως γεννάται τò έρώτημα: μήπως και πάλιν αύτή ή αγγλοσαξωνική πολιτική ή έμπνευσμένη άπό την ύστερη εποχή των θεωριών του Nicolas J. Spykman για την *le Rimland*, μέσω των «καλών ύπηρεσιών» του Κάταρ και των άνιερων συμμαχιών του οδηγεί τελικώς στην δημιουργία ένός πανισχύρου Γκόλεμ τò όποιον θα έξαπολύσει τόν Άρμαγεδδώνα στην περιοχή τής Μεσογείου αλλά και θα οδηγήσει στην έπαναχάραξη των συνόρων στην περιοχή τής Ευρυτέρας Μέσης Ανατολής και του Μάγκρεμπ, με τρόπο μάλλον άνεξέλεγκτο άπό την Δύση;

Έκτòς και ένάν τò άποτέλεσμα αύτò είναι τελικώς και τò έπιδιωκόμενο...*

Οί Κοϋρδοι, τò Κουρδιστάν και οί άσταθείς γεωστρατηγικές ίσορροπίες

1) Οί Κοϋρδοι θεωροϋν την πολιτική Όμπάμα ως έξαιρετικώς επικίνδυνη στην Συρία διότι προωθει στην έξουσία τούς Άδελφούς Μουσουλμάνους**. Όταν μετέβησαν στην Ουάσιγκτων για να συζητήσουν τò θέμα με τόν Όμπάμα, αύτòς τούς προέτρεψε να συννενοηθοϋν —μέσω Τουρκίας με τò Conseil National Syrien (CNS)— τò όποιον έδημιουργήθη άπό τις ΗΠΑ με την πλήρη στήριξη τής Άγκύρας και τής κυβερνήσεως Σαρκοζύ. Στο συμβούλιο, όμως αύτò άσκούν την μεγαλύτερη έπιρροή οί Άδελφοί Μουσουλμάνοι, πράγμα τò όποιο δέν γίνεται άποδεκτò άπό τούς Κούρδους τής Συρίας παρὰ τις πιέσεις πòν δέχονται άπό δυτικά κέντρα. Η κατάσταση αύτή ώδήγησε σε παραιτήσεις άπό τò ΕΣΣ άρκετών ήγετών τής άντι-άσαντικής αντίστασεως οί όποιοι άκολουθούμενοι άπό άρκετούς άραβες άντικαθεστωτικούς δημοσιογράφους κατήγγειλαν την ήγεμονία των Άδελφών στο ΕΣΣ.

2) Οί Κοϋρδοι θεωροϋν ότι ή άραβογενοϋς προελεύσεως Άδελφοί Μουσουλμάνοι, θα καταδιώξει και θα καταπιέσει τούς άλλοεθνείς Κούρδους.

3) Ό συγκεκριμένος προσανατολισμός τής άμερικανικής έξωτερικής πολιτικής ένισχύει τις άκραίες ισλαμιστικές δυνάμεις στην άντι-άσαντική αντίσταση στην Συρία και δημιουργεί διασπάσεις στην αντιπολίτευση, δηλαδή στο κίνημα τής έξέγερσεως, ένισχύοντας οϋσιαστικώς την διατήρηση στην έξουσία τò φιλο-ιρανικό και άντι-άμερικανικό καθεστώς τής Δαμασκοϋ.

ι) Έάν αύτή ή προσπάθεια του Όμπάμα επιτύχει, την έξουσία θα καταλάβει ένα σκληρò ριζοσπαστικό ισλαμιστικό κίνημα τò όποιον επίσης θα είναι άντι-

* Πρβλ. Κυρ. Θ. Νικολάου-Πατραγάς, *Άδελφοί Μουσουλμάνοι. Η μήτρα τής ισλαμιστικής ένόπλου βίας. Η μαρτυρία του έξ' άπορρήτου του ένθάρχου Νάσερ Σάμι Σάραφ*, Λειμών, Άθήναι 2017.

** Τò κείμενο αύτò έπαληθεύη πλήρως, μετὰ και άπό την σαφή άπομόνωση του Κάταρ και

αμερικανικό, αντι-ισραηλινό αλλά και αντιδυτικό! Φυσικά οι ΗΠΑ θεωρούν ότι οι ἄριστοι —μέχρι στιγμῆς— σχέσεις μεταξύ Ἀδελφῶν Μουσουλμάνων καὶ Τουρκίας θὰ ἐπιτρέψουν στὴν Ἄγκυρα νὰ χειραγωγῆσει στοὺς Ἀδελφοὺς Μουσουλμάνους στὴν Συρία καὶ συνεπῶς, ἡ κυβερνώσα μερὶς τῆς Οὐάσιγκτων θὰ δυνηθεῖ νὰ χειραγωγῆ μετὰ τὴν σειρά της τοὺς Ἀδελφοὺς Μουσουλμάνους μὲσω Ἀγκύρας. Ἐλπίζουν δὲ ὅτι αὐτὴ ἢ, *via Ancara*, χειραγωγίσις θὰ δυνηθεῖ νὰ ἐπεκταθεῖ σὲ ὀλόκληρη τὴν Μέση Ἀνατολή καὶ τὸ Μάγκρεμπ. Ἡ ἐκτίμησις αὐτὴ ἀποτελεῖ μέγα καὶ ἀσυγχώρητο λάθος τῆς τρεχούσης ἀμερικανικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Καὶ στὴν πολιτικὴ τὸ λάθος εἶναι χειρότερο ἀπὸ τὸ ἔγκλημα, ὡς γνωστόν. Ἡ συμπεριφορὰ τῆς Τουρκίας, τὸν Μάρτιο τοῦ 2003, κατὰ τὴν ἀμερικανο-βρετανικὴ ἐπέμβαση στὸ Ἰράκ τὸ ἐπιβεβαιώνει ἀπολύτως. Ὅπως ἐπίσης, τὸ ἐπεισόδιο μὲ ἑννέα νεκροὺς τοῦ «*Μαβὴ Μαρμαρᾶ*» στὴν θαλάσσια περιοχὴ τοῦ ἰσραηλινοῦ ἀποκλεισμοῦ ἔξω ἀπὸ τὴν Γάζα, ἡ ἀπολύτως ἐχθρική πολιτικὴ τῆς Ἀγκύρας ἐναντίον τοῦ Ἰσραὴλ ἢ ὁποῖα στοχεύει στὴν ἀπόκτηση τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ ἀραβομουσουλμανικοῦ κόσμου² γιὰ τὴν ἐπίτευξη τῶν νεο-ὀθωμανικῶν της στόχων ἀλλὰ καὶ ἡ μέχρι τελευταίας στιγμῆς ἐπαμφοτερίζουσα στάσις τῆς Τουρκίας στὴν ἐπέμβαση τοῦ NATO στὴν Λιβύη ἐνισχύουν κάθε ὑποψία γιὰ τὴν πιστότητα τῆς Τουρκίας ὡς συμμάχου τῆς Δύσεως, χώρας, Δυστυχῶς ἡ Οὐάσιγκτων τοῦ Ὀμπάμα, ἐμμένει στὴν πολιτικὴ ἐμπιστοσύνης στὴν ἰσλαμιστικὴ κυβέρνησις τῆς Τουρκίας καὶ στὸν νεο-ὀθωμανικὸ ἡγεμονισμὸ τοῦ Ἀχμέτ Νταβούτογλου, ὅπως καὶ στὶς ἀπολύτως ἀνυπόστατες προσεγγίσεις τοῦ «*light islam*». Ἐνὸς μεγέθους δηλαδὴ, τὸ ὁποῖον κατεσκευάσθη στὴν φαντασία μερικῶν νεοφιλελευθέρων ὑπαλλήλων τοῦ Λευκοῦ Οἴκου καὶ τοῦ Department of State καὶ τὸ ὁποῖον οὐδεμία σχέση ἔχει μετὰ τὴν πραγματικότητα ἢ ὁποῖα καταδεικνύει σαφῶς ὅτι τὸ Ἰσλάμ εἶναι πρωτίστως ἐγκόσμιος *Νόμος* καὶ κατόπιν *μεταφυσική*. Ὅπως καταδεικνύει ἐπίσης, ὅτι ἡ μεταφυσικὴ διάστασις τοῦ Ἰσλάμ χρειάζεται ὡς ἐργαλεῖο ἐπιβολῆς τοῦ «ἀλάθητου ἐγκοσμίου Νόμου» ὁ ὁποῖος δὲν ἐπιδέχεται οὐδεμιᾶς ἀλλαγῆς ἢ ἀμφισβητήσεως ἐφ' ὅσον εἶναι θεόπνευστος. Τὰ λάθη τῶν Βρεταννῶν στὴν Ἰσραηλία τοῦ 1930 καὶ στὴν Τεχεράνη τῶν τελευταίων ἐτῶν τῆς δυναστείας Παχλαβῆ, τὰ ὁποῖα ἐνίσχυσαν τὴν δημιουργία τοῦ σονιτικοῦ καὶ σηιτικοῦ ἰσλαμιστικοῦ κινήματος ἀντιστοίχως, δὲν ἀποτελοῦν μαθήματα γιὰ τὴν παρούσα ἀμερικανικὴ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ. Οὔτε καὶ τὰ ἀντίστοιχα λάθη τῆς Οὐάσιγκτων στὴν δημιουργία τοῦ ἰσλαμιστικοῦ κινήματος τῶν μουτζαχεντῶν στὸ Ἀφγανιστὰν πού σήμερα θέτει ἐν κινδύνῳ ἀκόμη καὶ τὴν σταθερότητα τῆς κυβερνήσεως τοῦ Ἄσεφ Ἄλη Ζαρντάρη τοῦ ἐξωπλισμένου μὲ πυρηνικὰ ὄπλα Πακιστάν.

Ἐπίσης, ἡ παρουσία τοῦ Ἀμπντέλ Χακίμ μπὲλ Χάγγ, *παλαιοῦ μαχητοῦ τῆς ἄλ-Κάϊντα*, στὰ *Τουρκο-συριακὰ σύνορα* ὁ ὁποῖος *προετοιμάζει πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις ἀπὸ τὰ ἐδάφη τῆς Ν/Α Ἀνατολίας ἐναντίον τῆς Συρίας, καθιστᾷ ἀκόμη*

τῆς πολιτικῆς του ἀπὸ τὸν Πρόεδρο Τράμπ στίς 20/05/2017. Τότε, ὅμως, πού οἱ σειρὲς αὐτὲς ἐγράφοντο, ὅλα τὰ σημερινὰ δεδομένα (2017) ἐθεωροῦντο... "ἐπιστημονικὴ φαντασία" τοῦ γραφόντος!

1. Βλ. Burry Rubin, «The Obama administration scandals on Syria?», 17 Μαΐου 2012.
2. Βλ.: 14/09/2011, http://archives-lepost.huffingtonpost.fr/article/2011/09/14/2590435_interview-du-president-du-pyd-parti-kurde-d-opposition-en-syrie.html, Interview accordée par Salih Muhammed, président du PYD au journal Yeni Özgür Politika (la Nouvelle politique Libre) en septembre 2011 et traduit par Azadnews.

πιό επικίνδυνη την εμφανή ανάμιξη του Κάταρ και στο μέτωπο της Συρίας εν ενεργασία με τα πλέον άκραία στοιχεία του επαναστατικού Ισλαμιστικού κινήματος.

ii) Επίσης οι Κούρδοι του Ιράκ και της Συρίας αντιλαμβάνονται ότι με την βοήθεια του Κάταρ και της Τουρκίας ενισχύονται οι σονίτες στο Ιράκ και στην Συρία εις βάρος τους. Αντιλαμβάνονται επίσης ότι η Τεχεράνη θέλει πάση θυσία να κερδίσει έπιρροή στο Ιράκ ώστε να είναι εις θέσιν να υποκαταστήσει μία Νέα Συρία ή όποια δέν θα είναι πλέον φιλική πρὸς τὰ στρατηγικά της σχέδια για ήγεμονία στην περιοχή της Μέσης Ανατολής. Ένα όμως Ιράκ τὸ όποιο θα είναι φίλα προσκείμενο πρὸς τὴν Τεχεράνη δέν έχει θέση για κουρδικά όμοσπονδιακά ή ανεξάρτητα κρατίδια. Άρα δέν έχει θέση για Κούρδους. Κάτι τέτοιο δέν έχουν σκοπὸ να τὸ αποδεχθὸν και δέν έχουν σκοπὸ να δοῦν τὴν δὴθεν «Άραβική Άνοιξη» να σταματάει μπροστὰ στὰ ὄρια τῶν δικῶν τους περιοχῶν. Είναι συνεπῶς σαφές ότι οι Κούρδοι τῆς περιοχῆς τῆς Συρίας τῆς Τουρκίας και τοῦ Ιράκ, δέν πρόκειται να άνεχθὸν τὶς δραστηριότητες τοῦ Κάταρ στην περιοχήν αὐτήν αλλά ούτε και τῆς Τεχεράνης στο Ιράκ. Στο Ιράκ ἄλλωστε, καταγγέλλουν τὴν φιλο-ιρανική στάση τοῦ σηίτου ιρακινού Πρωθυπουργοῦ Νούρη ἄλ-Μάλεκη και ὁ Πρόεδρος τοῦ ιρακινού Κουρδιστάν κατηγορώντας τον για προσπάθεια ἐπιβολῆς σηιτικῆς δικτατορίας στο Ιράκ λέγει χαρακτηριστικῶς ότι: «*Maliki is Iraq's "defense minister, interior minister, intelligence chief and commander of the armed forces. We will never accept a return to dictatorship in Iraq*»³. Ἡ Στρατηγική τῶν Κούρδων βασίζεται σταθερὰ ἐπὶ τοῦ μυστικοῦ δημοψηφίσματος τὸ όποιον διεξήγαγαν οι ἴδιοι τὸ ἔτος 2005 και τὸ όποιον είχε ὡς ἀποτέλεσμα τὸ 95% τῶν ψηφισάντων να ἐκφρασθὸν ὑπὲρ τῆς ανεξαρτησίας τοῦ Ιρακινού Κουρδιστάν και τῆς ἀποσχίσεώς του ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ ιρακινού κράτους. Μέχρι τῆς ἐπιτεύξεως αὐτοῦ τοῦ στόχου κλίνουν ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς ἡμιαντονομίας τῆς Ἀνεξάρτητης Περιφερειακῆς Διοικήσεως τοῦ κουρδικοῦ βορείου Ιράκ και τῆς ἐνδυναμώσεώς του ἀπὸ οἰκονομικῆς, θεσμικῆς και ἀμυντικῆς πλευρᾶς και βεβαίως, ὅπως ἀναφέρει και ὁ Idrees Mohammed «*The secular Iraqi Kurdish leadership is also very concerned about the sectarian and ideological character of any future regime there. Importantly, Arab Spring in Syria might one day open a new gate for landlocked Iraqi Kurdistan to reach the sea*»⁴.

Ἡ ἀγγλοσαξωνική Γεωστρατηγική στην Εὐρύτερη Μέση Ἀνατολή και ἡ Φιάλη τοῦ Klein

Εἶναι συνεπῶς εξαιρετικῶς ἐπισηφλής ή ἐπένδυσις αὐτῆ τῆς «*special relationship*» Λονδίνου-Οὐάσιγκτων ή όποία φαίνεται ότι δέν διστάζει, για ἀκόμη μιὰ φορὰ, βασισιμένη σὲ ὀριανταλιστικῆς φύσεως προσεγγίσεις για τὸ Ἰσλάμ, ἀπλουστευτικῆς δυνατικῆς ἀντιλήψεις για τὴν ἰσορροπία ἰσχύος και τὴν οἰκονομική, στρατιωτικῆ και ἐπικοινωνιακή (Al Jazeera) ὑποστήριξη τοῦ Κάταρ να δημιουργήσει ἀκόμη ἓνα Γκόλεμ στην

3. Idrees Mohammed, 16 may 2012, 16 MAY 2012, <http://www.dimpool.com/2012/05/idrees-mohammed-towards-the-fulfilment-of-a-dream-turkey-or-kurdistan/>

4. Ἐνθ' ἄν.

Μέση Ανατολή και στο Μάγρεμπ, τὸ ὁποῖον ἤδη ἔχει ἀρχίσει νὰ στρέφεται ἐναντίον τοῦ δημιουργοῦ του. Ἡ ἀνάμιξις τοῦ Ἄλ Γκεζύρα* στὶς ἐξεγέρσεις τοῦ Μάγρεμπ, τῆς Αἰγύπτου καὶ τώρα τῆς Συρίας εἶναι τόσον προκληρικὴ, ὥστε στὴν περριπτωση παραδείγματος χάριν τῆς Λιβύης ἐτοποθέτησαν ἓνα μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἄλ-Γκεζύρα, τὸν ἀντικαθεστωτικὸ Λίβυο καὶ φίλο τοῦ Ἐμίρη Ἄλ-Θάνη, τὸν Μαχμουὺντ Σαμὰν ὡς ἐκπρόσωπο τύπου καὶ πληροφοριῶν τοῦ Μεταβατικοῦ Συμβουλίου τῆς «μετεπαναστατικῆς» Λιβύης»⁵. «Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης τοῦ Ἐμιράτου ἀνεγνώρισε τὸ ὅτι ἑκατοντάδες καταρινοὶ στρατιῶτες ἐνίσχυσαν τοὺς ἐξεγερθέντες στὴν Λιβύη. Πράκτορες τῶν ἀγγλικῶν καὶ γαλλικῶν Ἐπιχειρησίων παρεισέφερον στὸ πλαίσιο αὐτῶν τῶν δυνάμεων. Καὶ ὁ Ἐμίρης τοῦ Κάταρ εὖνοι πάντοτε τοὺς πλέον ριζοσπάστες ἠγέτες τῶν ἰσλαμιστῶν, ὅπως π.χ. τὸν Ἄμπντέλ Χακίμι μπελ Χάγγ», ἓνα πρόην μαχητῆ τῆς «ἄλ-Κάιντα, [...] καὶ ἓνα ἀκόμη ἰσλαμιστὴ ἐξτρεμιστῆ, τὸν Ἰσμαῖλ Σάλαμπη, ὠχυρωμένο στὴν Κυρηναϊκὴ»⁶. Ἄλλωστε ἤδη ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 2011, ἔχουμε σαφεῖς καταγγελίες ἐναντίον τῶν ἀναμιξεων τοῦ Qatar «ἀπὸ τὸν Πρωθυπουργὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Μεταβατικοῦ Συμβουλίου, τῆς Λιβύης, τὸν Μαχμουὺντ Γκαμπριήλ, ὁ ὁποῖος παρητήθη ἀπὸ τὸ Συμβούλιο καταγγέλλοντας τὶς δυσάρεστες ἀναμιξεις τοῦ Κάταρ στὴν λειτουργία του. Ὁ Πρόεδρος του στὸν ΟΗΕ πῆγε πὺ μακρὸν ἀποστάσει καταγγέλλοντας ὅτι: “Τὸ Κάταρ χρηματοδοτεῖ ἀφειδῶς τὰ ἰσλαμιστικὰ κόμματα προσπαθώντας νὰ κυριαρχήσει ἐπὶ τῆς Λιβύης”»⁷.

ii) Ἐπιμένουμε ἰδιαίτερος ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ, διότι ἡ πιθανοτάτη ἄνοδος στὸν Προεδρικὸ θῶκο τῆς Αἰγύπτου τοῦ Μ. Μόρση, ὑποψηφίου τῶν Ἀδελφῶν, θὰ ἐντείνει τὴν πίεση ἐπὶ τοῦ Ἰσραήλ, θὰ ἐνισχύσει τὴν ἀδιαλλαξία τῆς θυγατρικῆς τῆς Μουσουλμανικῆς Ἀδελφότητος στὴν Γάζα, δηλαδὴ τῆς Χαμάς, ἀπομακρύνοντας κάθε πιθανότητα προσεγγίσεως τοῦ Ἄμπας μὲ τὴν ἠγεσία τῆς Χαμάς καὶ βεβαίως τὴν ὅποια δυνατότητα καὶ πιθανότητα ἐξευρέσεως λύσεως στὸ παλαιστινιακὸ ζήτημα. Συμπέρασμα ποὺ προκύπτει ἀβιάστως, ἐφ’ ὅσον τὸ Ἰσραήλ δὲν θὰ ἔχει ἐπίσημον συνομιλητὴν ἀπὸ παλαιστινιακῆς πλευρᾶς.

Τὸ παράλογο αὐτῆς τῆς πολιτικῆς τῆς Οὐάσιγκτων ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ἡ μὴ ἐπίλυσις τοῦ παλαιστινιακοῦ προβλήματος καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ προκύπτουσες ἐντάσεις στὸν ἀραβομουσουλμανικὸ κόσμο, θὰ ἐνισχύουν τὰ ἐξτρεμιστικὰ ἰσλαμιστικὰ κινήματα στὴν περιοχὴ, θὰ ἠρωοποιῶν τὴν ἄλ-Κάιντα καὶ θὰ ἐντείνουν τὸ χάος στὴν Εὐρύτερη Μέση Ανατολή παίζοντας οὐσιαστικὰ τὸ παιγνίδι τοῦ Ἰράν, ἐνισχύοντας τὴν παρεμβατικὴν ἰκανότητα τῆς Μόσχας καὶ τοῦ Πεκίνου, ὑλοποιώντας ἐν ὀλίγοις τοὺς χειρότερους ἐφιάλτες τῆς Οὐάσιγκτων! Εἶναι τόσο δύσκολο νὰ τὰ κατανοήσει ὅλα αὐτὰ ὁ Zbigniew Brzezinski;

* Ἡ παρατήρησίς μου αὐτὴ ἐπαληθεύθη καὶ ἐβεβαιώθη περιτράνω μετὰ ἀπὸ τὴν πρόσφατη γενικὴ (Ἰούλιος 2017) καταδίκη τοῦ ἄλ-Γκεζύρα ἡ ὁποία ἐξετοξεύθη ἀπὸ ὅλα τὰ κράτη τοῦ Κόλπου μετὰ τὴν ἀπομόνωση τοῦ Κάταρ, τῆ εἰσήγησι τοῦ Προέδρου Τραμπ στὶς 20/05/2017.

5. Christophe Boltanski et (à Doha) Vincent Jauvert, «Qatar. Les liaisons dangereuses», *Le Nouvel Observateur*, <http://tempsreel.nouvelobs.com/movne/20111227.OBS7586/qatar-les-liaisons-dangereuses.html> [Ἀπόληψη: 21/05/2012]

6. Ἐνθ' ἄν.

7. Αὐτόθι

4) Αναφορικός προς τον ρόλο του Κάταρ στην ανακατανομή αυτή της ισχύος στην Ευρύτερη Μέση Ανατολή και στο Μπάγκρεμπ πρέπει να σημειώσουμε ότι η Χαμιάς έχει αρχίσει ήδη να μετακινείται προς την πλευρά της Ντόχα στο πλαίσιο μιας νέας διμερούς ιρανο-καταρινής συνεργασίας τοπικής ισχύος, και με την βοήθεια των επίσης στηριζόμενων από το Κάταρ Άδελφών Μουσουλμάνων της Αιγύπτου και μέσω των 3.000 ύπογειων τούνελ που συνδέουν το Σινά με την Λωρίδα της Γάζης. Έτσι λοιπόν παρατηρούμε ότι η σονιτική και ούαχαβιτική Ντόχα του Ήμιρου Άλ-Θάνη ή όποια διατηρεί άριστες σχέσεις με την... Τεχεράνη, λόγω της αντιπαλότητός της με την Σαουδική Αραβία, ελαφραίνει το Ίράν από μεγάλο μέρος του οικονομικού και επιχειρησιακού βάρους που απαιτεί η ύποστηριξη της Χαμιάς στην Γάζα, αλλά και της Χεζμπολά στον Λίβανο, ιδιαιτέρως τώρα που η Τεχεράνη έχει να αντιμετωπίσει τα βάρη του οικονομικού εμπόργκο τα όποια της έχει επιβάλλει η Δύσις. Λειτουργώντας όμως έτσι το Κάταρ, και ακυρώνοντας ένα μεγάλο μέρος των επιπτώσεων του δυτικού οικονομικού εμπόργκο επί του Ίράν, επιτρέπει στην Τεχεράνη να συνεχίζει ανενόχλητη το πυρηνικό της πρόγραμμα υλοποιώντας τους εφιάλτες της Δύσεως, των ΗΠΑ και του Ισραήλ και δημιουργώντας όλες τις προϋποθέσεις για άλυσιδωτες θερμές εκρήξεις στην περιοχή μεταξύ Συρίας, Ιορδανίας, Τουρκίας, Ισραήλ, Λιβάνου και Αιγύπτου που θα καταλήξουν στην γενική ανάφλεξη της Ευρύτερης Μέσης Ανατολής. Και να σκεφθεί κανείς ότι όλα αυτά συμβαίνουν τη άνοχη, αν όχι τη προτροπή των ΗΠΑ και της Βρετανίας, αλλά και με την άμύχανη συμμετοχή της Γαλλίας του Σαρκοζί! Κάτι που ένθυμίζει έντονα την φιάλη του Felix Klein ή όποια είναι «μια κλειστή επιφάνεια χωρίς όρια και προσανατολισμό, δηλαδή μία επιφάνεια στην όποια δεν μπορεί κανείς να προσδιορίσει “έσωτερικό” και “έξωτερικό”». Δηλαδή, κάτι ανάλογο με την σύγχρονο αγγλοσαξωνική πολιτική στην *Ευρύτερη Μέση Ανατολή*⁸!

5) Ο ανταγωνισμός μεταξύ Ντόχα και Ρυάντ έχει ήδη μεταφερθεί στα έδαφη της Συρίας όπου και οι δύο πλευρές προσπαθούν να ελέγξουν για λογαριασμόν τους το μεγαλύτερο μέρος της σονιτικής, ριζοσπαστικής ισλαμιστικής αντίστασης υπό την άνοχη της Ούάσιγκτων. Βεβαίως η αντιπαλότης αυτή μετεφέρθη έσχάτως και στα έδαφη του Λιβάνου, όπου στην Τρίπολη ήρchiσε ήδη θεοική ρήξις μεταξύ των σηϊτών άλαουηϊτών και των σονιτών οι όποιοι επηρεάζονται από το Κάταρ, μετά από την δολοφονία δύο σονιτών σείχηδων από τις Λιβανικές Ένοπλες Δυνάμεις. Ήδη ή διάσταση αυτή ήρchiσε να αφήνει τα σημαδιά της σε πολιτικό — προς στιγμήν — επίπεδο μεταξύ της σονιτικής αντιπολιτεύσεως στον Λίβανο και της Χεζμπολά⁹. Στο σημειόν όμως αυτό τίθεται τó έρώτημα: ποιόν θα συνεχίζει να ύποστηρίζει τó Κάταρ; Την φιλοϊρανική Χεζμπολά ικανοποιώντας την Τεχεράνη, δηλαδή την «σύμμαχό του» έναντιόν των Σαουδαράβων, ή μήπως θα πρέπει να συνεχίσει να ύποστηρίζει τó courant principal sunnite οι όποιοι αντιστρατεύονται τó καθεστώς του Άσαντ, που φαίνεται να είναι άναμειγμένο και αυτό στην λιβανική αυτήν ανάφλεξη για λόγους αντιπερισπασμού αλλά και έξουδετερώσεως της φιλοτεχερανικής πολιτικής του Κάταρ; Ορίστε λοιπόν, άκόμη μια φορά ένώπιόν μας ή Φιάλη του Klein!

8. Βλ. http://fr.wikipedia.org/wiki/Bouteille_de_Klein

9. AFP, Mardi, 22 Mai 2012, <http://ww/canal-info.ca/fr/monde/liban-heurts-meurtriers-a-beyrouth-craintes-dun-debordement-de-la-crise-syrienne> [Άπόληψις: 4 Ιουνίου 2012].

Υπάρχουν όφελι για τις ΗΠΑ από την υποστήριξη ή ανοχή της πολιτικής της Ντόχα; Μάλλον όχι...

Αναφορικώς λοιπόν προς την αμερικανικήν προσέγγιση πρέπει να τεθούν επίσης σοβαρά ερωτηματικά στο κατά πόσον έχουν αντιληφθεί οι μαθητευόμενοι μάγοι του Dept of State των Δημοκρατικών ποιά μπορεί να είναι τα όφελι των ΗΠΑ από αυτήν την ανάμειξή τους. Είναι πολύ πιθανόν το επικρατούν κριτήριο στον Λευκόν Οίκο να είναι επιθυμητά έκλογικά όφελι εν όψει των εκλογών του Νοεμβρίου, όπου η διοίκησης Όμπάμα θα προσπαθήσει να παρουσιάσει «σημαντικό έργο διασποράς δημοκρατίας στην Ευρύτερη Μέση Ανατολή». Και εδώ, όμως, πρόκειται για μέγα λάθος. Διότι η Ντόχα και το Ρυάντ γνωρίζουν πολύ καλά πώς να κινηθούν στην περιοχή και μάλιστα στα τουρκοσυριακά σύνορα, πώς να προμηθεύσουν χρήματα και όπλα στην αντι-άσαντική αντίσταση, πώς να συνεργασθούν και με ποιούς στην Άγκυρα. Δεν έχουν ανάγκη κάποιας μορφής συντονισμόν από πλευράς ΗΠΑ. Το μόνον που έχουν ανάγκη είναι την ανοχή της. Όταν όμως το παιγνίδι τελειώσει και η μπαθαθική κυβέρνηση της Συρίας πέσει, τότε ποιός θα μπορέσει να αναχαιτίσει τα δύο κράτη του Κόλπου από την διανομή της λείας; Μήπως τότε κανείς δεν θα έχει ανάγκη τις καλές υπηρεσίες της Ουάσιγκτων; Μήπως τότε οι Κουρδοί, οι άλαου-ηίτες και οι σονίτες προχωρήσουν σε μία ανηλεή αλληλοσφαγή ή όποια θα οδηγήσει στην τριχοτόμηση της Συρίας και την αστάθεια στην Τουρκία; Και πώς θα συμπεριφερθεί τότε το Ίράν; Και ποιός θα αναχαιτίσει τότε την Τεχεράνη; Μήπως το Κάταρ που χρειάζεται όπωσδήποτε την στήριξη της Τεχεράνης έναντι του Ρυάντ; Ή μήπως η Τουρκία ή όποια θα χρειάζεται επίσης την στήριξη της Τεχεράνης για να αντιμετωπίσει την δημιουργία και δευτέρου Κουρδικού κράτους δίπλα στο κουρδικό κρατικό μόρφωμα του βορείου Ίράκ;

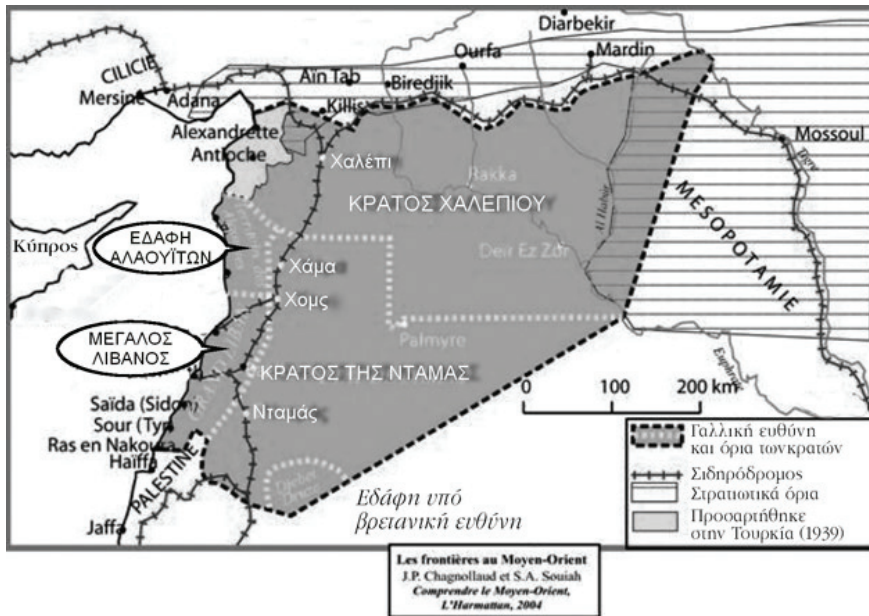
Αλλά, αν παγιωθεί μία τέτοια συμμαχία μεταξύ Ίράν-Τουρκίας και Κάταρ τί θα συμβεί με την Χεζμπαλά στον Λίβανο και την Χαμάς στην Γάζα; Μή λησμονούμε ότι μία τέτοια συμμαχία υφίσταται σχεδόν, μεταξύ Κάταρ και Τουρκίας με αντικείμενο την πτώση του καθεστώτος Άσαντ. Επίσης υφίσταται μεταξύ Κάταρ και Τεχεράνης με αντικείμενο τον κοινό έχθρο της Σαουδικής Αραβίας. Και υφίσταται ακόμη και μεταξύ Τουρκίας και Τεχεράνης με αντικείμενο το κοινό αποσχιστικό κουρδικό πρόβλημα.

Δεν απομένει πλέον παρά μία καλή σύσφιγξι των τριμερών σχέσεων επί μιās γενικωτέρας βάσεως ήγεμονίας στην Μέση Ανατολή και ο νέος αντιδυτικός, αντισημιτικός και αντιαμερικανικός πυρήν θα είναι έτοιμος. Το μόνον που λείπει είναι μία όνομασία. Να το όνομάσομε παραδείγματος χάριν άλ-Ντάουα άλ Ίσλαμέυα άλ Μουτάχεντα (Ήνωμένη Ίσλαμική Κλήσις).*

Άλλωστε ένα καλό οικονομικό κίνητρο, με ύψηλη οικονομικήν απόδοση όπως φαίνεται πρέπει να είναι και το φυσικόν άεριο, το όποϊον ή μὲν Τουρκία βλέπει να απομακρύνεται όλον και περισσότερο από τις δυνατότητές της, ενώ οι ισχυρές βιομηχανίες φυσικοῦ άερίου θα ήθελαν πολύ να αποκτήσουν. Τέτοιες άκριβώς

* Όλα αυτά έδέχθησαν ένα ισχυρό αποτρεπτικό πλήγμα, μετά την επίσκεψη του Προέδρου Τράμπ στο Ρυάντ, στις 20/05/2017. Δηλαδή, πέντε όλόκληρα έτη μετά από την συγγραφή του άνα χειρας κειμένου!

είναι οι περιπτώσεις του Ιράν και του Κάταρ που βλέπουν ως άκρως ενδιαφέρονσα λεία το φυσικόν αέριο της Συρίας και τα νεο-ακαληφθέντα αποθέματά του των οποίων το κέντρον εντοπίζεται στην Κααράα, κοντά στην πόλη Χόμις¹⁰. Συνεπώς, ο ανταγωνισμός των σημαντικών ενδιαφερομένων για το φυσικό αέριο, το όποιον αλλάζει τους όρους της γεωπολιτικής του πετρελαίου με νέους, αυτούς της καθαράς ενεργείας που έχει ανάγκη η Δύσις, είναι εμφανής και στην περίπτωση της Συρίας, της οποίας η έτησία παραγωγή εγγίζει τα 6.040.000.000m³ (υπολογισμός: 2008) και τα αποδεδειγμένα αποθέματα εγγίζουν τα 240.700.000.000m³ (εκτίμησις: 1/1/2010). Επίσης, σε περίπτωση έλεγχου της Συρίας από την Τεχεράνη, μέσω της Χεζμπολά, και του Λιβάνου μέσω Συρίας, κατά τα πρότυπα της Συρίας και του Μεγάλου Λιβάνου μετά την δημιουργίαν των κρατών και των Συμφωνιών του Λονδίνου (βλ. Χάρτη 1), η Τεχεράνη θα δύναται να συμμετέχει στον έλεγχο των τεραστίων αποθεμάτων της Λεκάνης της Λεβαντίνης, δημιουργώντας σοβαρά προβλήματα στο Ισραήλ στα ζητήματα της εξορύξεως των ιδικών του αποθεμάτων τα όποια γεινιάζουν με την ΕΕΖ του Λιβάνου, όπου υπάρχει ζώνη αμφισβήτησεως των ορίων των ΕΕΖ Λιβάνου-Ισραήλ. Είναι λοιπόν, φυσιολογική ή εμπλοκή των μεγάλων δυνάμεων στον τομέα του φυσικού αερίου, σε διεθνές επίπεδο: η Ρωσία (588.900.000.000m³/an, εκτίμησις 2008, 1η δύναμις διεθνώς), το Ιράν (116.300.000.000m³, εκτίμησις 2008, 4η δύναμις διεθνώς) και το Κάταρ (76.980.000.000m³/an, εκτίμησις 2008, 11η δύναμις διεθνώς).

Χάρτης 1: Η Συρία και ο Μεγάλος Λίβανος μετά την ανακήρυξή τους ως κράτη (1920) και την Συμφωνία του Λονδίνου (1922)

10. Βλ. (AFP / 16 août 2011, απόληψη: 4 Ιουνίου 2012): «Syrie: découverte d'un champ gazier dans le centre du pays» http://www.romandie.com/news/archives/_Syrie_decouverte_d_un_champ_gazier_dans_le_centre_du_pays160820111808.asp?

Τότε όμως τίθεται ακόμη ένα κρίσιμον ερώτημα: πώς θα τὰ ἀντιληφθεῖ ὅλα αὐτὰ ἢ ἴδια ἢ Οὐάσιγκτων καὶ τὸ Λονδίνον, ἢ Μόσχα καὶ ἢ Κίνα, ἢ Ἱερουσαλὴμ ἀλλὰ καὶ τὰ ἀντίστοιχα ἐβραϊκὰ *λόμπυς* στὴν Οὐάσιγκτων καὶ τὸ Λονδίνον; Καὶ πάλιν ὁ Felix Klein μᾶς χαμογελᾷ πονηρά!

Τὸ Κουρδιστὰν ὡς πρόβλημα ἀλλὰ καὶ ὡς λύσις ρεαλιστικῆς ἀνακατομῆς ἰσχύος στὴν περιοχὴ

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἐπὶ μέρους, ἀλλὰ πολὺ σημαντικά, ἐπακόλουθα αὐτῆς τῆς «μεσανατολικῆς πολιτικῆς» τῆς Οὐάσιγκτων, τῆς ἀνεχομένης τὴν γεωστρατηγικὴ προβολὴ ἰσχύος τοῦ Κάταρ καὶ τῆς Σαουδικῆς Ἀραβίας στὴν Συρία εἶναι καὶ ἡ ἀπόλυτος ἀντίθεσις ποὺ διατηροῦν γιὰ αὐτὴν οἱ Κοῦρδοι τῆς Συρίας.

Ἡ ἀνωρομότης καὶ ἡ προχειρότης τῆς πολιτικῆς αὐτῆς τῆς διοικήσεως Ὅμπάμα στὴν περιοχὴ ἔχει σημειωθεῖ καὶ ὑπογραμμισθεῖ πολλαπλῶς καὶ ἀπὸ ἀπολύτως ἐγκύρους ἀναλυτὰς ὅπως ὁ Bury Rubin¹¹ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ πλέον ἔγκυρα ἀμερικανικὰ ΜΜΕ, προσκεῖμενα μάλιστα στὸ Δημοκρατικὸ κόμμα τοῦ Ὅμπάμα, τὰ ὁποῖα καταγγέλλουν ὅτι «*Syrian rebels get influx of arms with Gulf Neighbors' Money, U.S. coordination*»¹²! Καὶ τὰ ἐρωτήματα ποὺ τίθενται ἀπὸ τὴν διεθνή κοινότητα ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς Κούρδους τῆς Συρίας εἶναι: Ποιὰ ἀκριβῶς εἶναι ἡ οὐσιαστικὴ σημασία αὐτῆς τῆς ἀμερικανικῆς “*coordination*” καὶ σὲ τί ἀκριβῶς τὴν χρειάζονται οἱ ἀντικαθεστωτικοὶ ἐξεγερθέντες; Καὶ εἶναι εὐλόγο τὸ σχόλιον τοῦ B. Rubin, ὁ ὁποῖος ἐρμηνεύει αὐτὴν τὴν ἀμερικανικὴ στάση ὡς ἀπόλυτον ἀμηχανία καὶ προσπάθεια τοῦ Ὅμπάμα νὰ κερδίσει προεκλογικὰ ὀφέλη ἀπὸ ἐνέργειες ἄλλων [καὶ δαπάναις ἄλλων, θὰ προσέθετα ἐγὼ] χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ ἐλέγξει τὸ μέγα θέμα: «*Who is getting the weapons?*» Καὶ αὐτὸ διότι: «*Υπάρχουν πολλὰ διαφορετικὰ πρόσωπα καὶ ομάδες στὴν συρι-*

11. Γράφει χαρακτηριστικῶς ὁ B. Rubin: «When a delegation of Syrian Kurdish rebels recently visited Washington, D.C., the State Department met them to ask for a favor. What was it? The Obama administration urged them to join the Syrian National Council (SNC), the organization created by the U.S. government through Turkey to lead the opposition movement and receive Western aid for all Syrian opposition groups. But the Turkish Islamist regime, which Obama put in charge of forming the SNC, put the Muslim Brotherhood in control, a fact I pointed out within hours of the announcement of the SNC leaderships names. Now that several SNC leaders have resigned complaining about Brotherhood domination, followed by some Arab journalists pointing out the obvious Brotherhood domination at the SNCs last meeting, that reality is clear. But the implications of such an incredibly foolish policy — America putting an anti-American, antisemitic group into the “official” leadership of Syria's rebels - have never been properly examined as a case study for Obamas disastrous Middle East policy».

12. Βλ.: Washington Post with the headline, «Syrian rebels get influx of arms with Gulf Neighbors' Money, U.S. coordination». http://www.washingtonpost.com/world/national-security/syrian-rebels-get-influx-of-arms-with-gulf-neighbors-money-us-coordination/2012/05/15/gIQAAds2TSU_storyhtml?tid=pm_world_pop

ακή αντιπολίτευση. Κάποιοι είναι Σαλαφίτες οί όποιοι συνεννοούνται πολὺ καλὰ μὲ τὴν ἀλ-Κάϊντα. Κάποιοι είναι Ἀδελφοὶ Μουσουλμᾶνοι. Κάποιοι εἶναι πρῶην ἀξιωματικοὶ τῶν Συριακῶν Ἐνόπλων Δυνάμειων καὶ σχετικῶς ἀπολιτικοὶ καὶ κάποιοι ἄλλοι εἶναι φιλελεύθεροι οί όποιοί ἐπιθυμοῦν πραγματικὰ τὴν δημοκρατία. Πάντως, ὅπως κι ἂν ἔχει τὸ ζήτημα, ὅποιος καὶ ἂν ἔχει αὐτὰ τὰ ὄπλα θὰ ἀποκτήσει τρομακτικὴ δύναμη. Συνεπῶς τί θὰ σήμαινε τὸ ὅτι ἡ παροχὴ ὄπλων συντονίζεται ἀπὸ τὴς ΗΠΑ ἐὰν αὐτὰ καταλήγουν στοὺς ἐπαναστατημένους ἰσλαμιστές»¹³.

Ἄς ληφθεῖ ἐπίσης ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὸ Ἐθνικὸ Κουρδικὸ Συμβούλιο (KNC) τὸ ἐδρεῦον ἐν Οὐάσιγκτων, ἐλέγχει τὸ Κουρδικὸ Δημοκρατικὸ Κόμμα τῆς Συρίας τὸ όποῖον μὲ τὴν σειρά του διατηρεῖ στενὲς σχέσεις μὲ τὴν Κουρδικὴ Περιφερειακὴ Διοίκηση (Kurdish Regional Government) στὸ Ἐρμπὶλ (Ἰράκ), ὑπὸ τὸν Πρόεδρο Μασούντ Μπαρζάνη. Τὸ γεγονός αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τὸ φίλα προσκεῖμενο στὸ PKK κουρδικὸ κόμμα τῆς Unité Democratique τοῦ Σάλεχ, νὰ συνεργάζεται μὲ τὴν ἰρακινὴ κουρδικὴ Περιφερειακὴ Διοίκηση τοῦ βορείου Ἰράκ στηρίζοντας τὴν κουρδικὴ συνάντηση τῶν τεσσάρων ἀντιπροσωπιῶν τῶν Κούρδων τῆς Περιοχῆς (Συρία, Ἰράν, Ἰράκ, Τουρκία) τῆς 14ης Μαρτίου τοῦ 2011 καὶ καταγγέλοντας ὅτι «στὴν Συρία, πίσω ἀπὸ τὴς ἔνοπλες δυνάμεις ἀντιστάσεως κρύβονται ἡ Τουρκία καὶ ἡ Σαουδικὴ Ἀραβία. Ἡ Τουρκία εἰδικὰ, κάμνει ὅ,τι μπορεῖ ὥστε οί Κοῦρδοὶ νὰ μὴ ἔχουν τὸ παραμικρὸ ὄφελος», ἐξήγησε ὁ Μωχάμαντ Σάλεχ. «Ἡ παρουσία τῶν ἀντιφρονούντων Σύρων στὴν Τουρκία, ὅπως στὴν Ἀντάλγια, στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ στὴν Ἄγκυρα ἀποτελεῖ μέρος αὐτοῦ τοῦ σχεδίου»¹⁴. Ἐπίσης ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἰσλαμιστικὴν κυβέρνηση Ἐρντογάν, καταγγέλλει ὅτι «ὁ τοῦρκος πρωθυπουργὸς Ἐρντογάν καὶ τὸ κόμμα του ἔχουν τὸ συγκεκριμένο καθήκον νὰ ἐγκαθιδρῦσουν ἰσλαμιστικὰ καθεστῶτα δῆθεν “μετριοπαθῆ” καὶ νὰ μὴ παραχωρήσουν κανένα δικαίωμα στοὺς Κούρδους. Αὐτὴ ἡ ἀποστολὴ ἀνετέθη στὸν Ἐρντογάν ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ κατὰ τὴν συνάντησή του στὴς ΗΠΑ μὲ τὸν Τζῶρτζ Μπους τὸν Νοέμβριο τοῦ 2007. Ἡ ὑπόθεσις μεταξὺ Τουρκίας καὶ Ἰσραὴλ ποὺ παρατηροῦμε σήμερα μὲ τὸ σκάφος Μαβὶ Μαρμαραῖ, ἀποτελεῖ μέρος αὐτῆς τῆς ἀποστολῆς. Ὁ σκοπός της εἶναι νὰ γίνῃ ἀποδεκτὸ τὸ Κόμμα ΑΚΡ τοῦ Ἐρντογάν στὸν ἀραβομουσουλμανικὸ κόσμον τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. [...] Ἡ παρουσία τῶν μελῶν τῶν Ἀδελφῶν Μουσουλμάνων σὲ αὐτὴν τὴν ἀντιπροσωπεῖα [ἔννοεῖ τὸ Ἐθνικὸ Συριακὸ Συμβούλιο, ποὺ συντονίζει τοὺς ἀντι-ἀσαντικούς στὴν Συρία] ἔχουν πολὺ στενὲς σχέσεις μὲ τὸ ΑΚΡ. Ὁ Ἐρντογάν δὲν ἐπιθυμεῖ ἐπίλυση τῆς κουρδικῆς ὑποθέσεως καὶ χρησιμοποιεῖ τοὺς σύρους ἀντιφρονούντας γιὰ τὰ ἰδικά του, ἀποκλειστικῶς, συμφέροντα. Ἐχει ἐξαπολύσει ἀντικουρδικὴ προπαγάνδα σὲ ὅλες

13. Βλ.: «Two Obama Administration Scandals on Syria?», <http://pjmedia.com/barryrubin/2012/05/17/two-obama-administration-scandals-on-syria/?singlepage=true> [Downloaded: mai 21, 2012]

14. Βλ.: 14/09/2011, <http://archives-lepost.huffingtonpost.fr/article/2011/09/14/2590435-interview-du-president-du-pyd-parti-kurde-d-opposition-en-syrie.html>, Interview accordée par Salih Muhammed, président du PYD au journal Yeni Ozgur Politika (la Nouvelle politique 5 Libre) en septembre 2011 et traduit par Azadnews.

τις πόλεις τοῦ Δυτικοῦ Κουρδιστάν [έννοεῖ τὴν κουρδικὴ περιοχὴ στὴν Β/Α Συρία]. Αὐτὸ δὲν γίνεται τυχαίως»¹⁵.

Δεδομένων τῶν ἀνωτέρω, ἡ ἡγεσία τῶν Κούρδων τῆς Συρίας καταλήγει νὰ προτιμᾷ τὸν πολυτεμαχισμό τῆς χώρας σὲ ἐθνοτικούς θυλάκους οἱ ὁποῖοι ἀφ' ἐνὸς θὰ ἀποτελέσουν «ἀσφαλεῖς νησίδες» μικρῶν ὁμοσπονδιακῶν (;) ἐθνοτικῶν κρατιδίων καὶ ἀφ' ἑτέρου, ὑποστηρίζοντας τὴν πολιτικὴ ἀπομονώσεως τοῦ Ἰράν ποῦ ἀποτελεῖ στόχο γιὰ τὶς ΗΠΑ καὶ τὸ Λονδίνο, θὰ καταργοῦν ἀπὸ γεωγραφικῆς ἐπόψεως τὶς παρεμβατικὲς δυνατότητες τῆς Τεχεράνης, μέσῳ ἀνυπάρκτου πλέον Συρίας, πρὸς τὴν Χεζμπιλά καὶ τὴ Χαμάς¹⁶. Συνεπῶς, ἐνώπιον ἀναλόγων ἐξελίξεων πρέπει νὰ ἀναζητήσουμε κάποιες ἀπαντήσεις-κλειδιὰ στὶς ἀνωτέρω ἐρωτήσεις ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ κεντρικὰ ὄργανα τῶν Κούρδων, τὰ ὁποῖα καταθέτουν συγκεκριμένες προτάσεις. Ὁ Sherkoh Abbas, ἡγέτης τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως τοῦ Κουρδιστάν μὲ ἔδρα τὴν Οὐάσιγκτων, θεωρεῖ ὅτι ἡ διαίρεσις τῆς Συρίας σὲ ὁμόσπονδα ἐθνοτικὰ κρατίδια, ὑπαγόμενα σὲ μία χαλαρὴ συνομοσπονδιακὴ διοίκηση, δύνανται νὰ διακόψουν τοὺς διαύλους μεταξὺ τῆς Συρίας καὶ τῆς σηιτικῆς ἡμισελήνου, τῆς ἡγεμονευομένης ἀπὸ τὸ Ἰράν. Τὴν πρότασή του αὐτὴν τὴν στηρίζει στὴν βάση δύο σημαντικῶν ἐπιχειρημάτων: i) τοῦ ὅτι οἱ Κούρδοι, οἱ Δροῦζοι, οἱ Ἀλαουήτες καὶ οἱ σονίτες Σῦροι Ἄραβες δὲν ἔχουν κανέναν λόγο νὰ συνεργασθοῦν μὲ τὸ Ἰράν καὶ ii) τοῦ ὅτι μία τέτοια ἐξέλιξις δὲν θὰ ἐπέτρεπε τὴν ἀπόλυτη κυριαρχία τῶν Ἀδελφῶν ἐφ' ὀλοκλήρου τῆς Συρίας, δημιουργώντας μίαν ἰσλαμιστικὴ Συρία, ἐξαγωγέα ἰσλαμιστικῶν ἐπαναστάσεων οἱ ὁποῖες θὰ ἀπετελοῦσαν εὐθείαν ἀπειλὴ γιὰ τὴν Δύση καὶ θὰ ὠδηγοῦσαν τὴν ἐπίλυση τοῦ Παλαιστινιακοῦ Προβλήματος σὲ ἀπόλυτον ἀποτυχία. Μίαν ἀποτυχία ἡ ὁποία θὰ ὀφείλεται στὴν ἐνίσχυση τῆς ἀδιεξοικιστικῆς Χαμάς λόγω τῆς σχέσεώς της μὲ τοὺς Ἀδελφοὺς Μουσουλμάνους τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Συρίας¹⁷. Τὸ CNS ἔχει ἰδιαίτερα —καὶ σημαντικὰ— προβλήματα ἐκπροσωπήσεως τῶν κουρδικῶν ὀργανώσεων ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν τάσεων τῶν ἀντικαθεστωτικῶν ομάδων, κατηγορεῖται δὲ ἀπὸ τὴν κουρδικὴν πλευρὰ ὅτι συμπλέει μὲ τὴν τάση τῶν Ἀδελφῶν Μουσουλμάνων ἀλλὰ καὶ μὲ τὶς τουρκικὲς ἀντικουρδικὲς ἀντιλήψεις¹⁸. Τὸ γεγονός αὐτό, ὠδήγησε τελικῶς τὸν Πρόεδρό του, Καθηγητὴ τῆς Πολιτικῆς Κοινωνιολογίας στὴν Σορβόνη, συριακῆς καταγωγῆς Μπωρχάν Γαλιούν σὲ παραίτηση¹⁹. Πρὶν παραιτηθεῖ, ὅμως, ὁ Γαλιούν, εἶχε δηλώσει

15. Βλ. Interview accordée par Salih Muhammed, président du PYD au journal *Yeni Ozgur Politika* (la Nouvelle politique Libre) en septembre 2011 et traduit par Azadnews, *ἐνθ' ἄν.*

16. Βλ. Jonathan Spyer, *The Jerusalem Post*, May 16, 2012, "Syrian- Kurdish dissident break Syria into pieces", <http://www.jpost.com/MiddleEast/Article.aspx?id=270149>

17. Βλ. *ἐνθ' ἄν.*

18. Βλ. *ἐνθ' ἄν.*: «Syrian-Kurdish dissident break Syria into pieces», *ἐνθ' ἄν.*: «So far, only one Syrian Kurdish organization the Future Movement of Fares Tammo has elected to join the SNC. Many Kurds distrust the SNC because of the strong presence of Muslim Brotherhood members in its leadership, and because of its close links to the government of Turkey».

19. Βλ. (APS) jeudi 24 mai 2012 10 : 45): «BEYROUTH - Le président du Conseil national syrien (CNS, opposition syrienne), Burhan Ghalioun, a démissionné, selon un communiqué du CNS publié à Beyrouth dans la nuit de mercredi à jeudi. La démission de M. Ghalioun a été acceptée par le bureau du CNS qui demande toutefois au président en exercice de

ὅτι: «ἀπορρίπτει τὴν ὑπαρξὴ ὁποιασδήποτε περιοχῆς στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Συρίας μὲ τὴν ἐπωνυμία “Κουρδιστάν”»²⁰. Μεγάλα λόγια τὰ ὅποια ὁ καλὸς συνάδελφος ἀπὸ τὴν Σορβόννη θὰ πρέπει νὰ ἐξηγήσει, τοῦλάχιστον ἐξ ἐπόψεως Πολιτικῆς Κοινωνιολογίας τὴν ὁποίαν καὶ διδάσκει στὸ ἐξέχον Πανεπιστήμιον τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ἔστω καὶ κατόπιν τῆς παραιτήσεώς του, τὸ γιατί οἱ διεκδικήσεις ἐνὸς λαοῦ τῶν 30 ἑκατομμυρίων — τοῦ κουρδικοῦ — γιὰ ἀπόκτηση ἐθνικῆς ἐστίας, ἀξιοπρεπείας καὶ πολιτικῶν καὶ πολιτισμικῶν ἐλευθεριῶν ἀποτελοῦν «illusions», ἐνῶ οἱ ἀντίστοιχες, ὅσον καὶ δίκαιες, ἐνὸς λαοῦ 4 ἑκατομμυρίων — τοῦ παλαιστινιακοῦ — ἀποτελοῦν ἀντικείμενο ἀπολύτου σεβασμοῦ ἀπὸ ὀλόκληρον τὸν δυτικὸ καὶ τὸν ἀραβο-μουσουλμανικὸ κόσμον! Δὲν ἀντιλαμβάνεται ὅτι προωθεῖ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν υἰοθέτηση καὶ ὑπεράσπιση τοῦ κουρδικοῦ ζητήματος ἀπὸ τὴν Τεχεράνη, οἱ διανοούμενοι τῆς ὁποίας ὑποστηρίζουν, καὶ μὲ σοβαρὰ ἐπιστημονικὰ ἐπιχειρήματα, ὅτι οἱ Κοῦρδοι εἶναι ἰρανικὸ φύλον ἀπὸ ἐθνοτικῆς ἐπόψεως καὶ ὅτι ἡ Τεχεράνη ὀφείλει νὰ ἐγκύψει σοβαρὰ ἐπὶ τοῦ προβλήματός των!

Τὸ ἴδιο λάθος διαπράττουν ὅλοι ὅσοι προσπαθοῦν νὰ κρύψουν τὸ κουρδικὸ ζήτημα «κάτω ἀπὸ τὸ χαλί», θέλοντας νὰ μὴ δυσαρεστήσουν τὴν Ἄγκυρα, τὴν Δαμασκὸ καὶ τὴν Βαγδάτη τοῦ Μαλέκη ὁ ὁποῖος ἔχει ἐμπλακεῖ στὴν δίνη τῆς ἰδίας κοντόφθαλμης πολιτικῆς τῶν «ἐξαφανισθέντων» προκατόχων του. Καὶ θὰ τὸ διαπράττουν ἐλευθέρως, ὅσον ἀκόμη ἡ Τεχεράνη, δὲν ἔχει κάμει χρῆση τοῦ, τρομακτικῆς ἰσχύος, ἐθνοτικοῦ αὐτοῦ ὅπλου, λόγῳ τῆς ἰδικῆς τῆς κοντοφθάλμου ἀναλύσεως τῆς γεωπολιτικῆς δυναμικῆς τῶν ἐθνοτήτων, στὴν περιοχὴ.

Συμπέρασμα: Τὸ Κάταρ καὶ οἱ γεωστρατηγικῆς του βλέψεις στὴν περιοχὴ, δὲν προσφέρονται γιὰ νὰ λειτουργήσουν ὡς ἐπίσημη καὶ ὀρθολογικῶς θεμελιωμένη γεωστρατηγικὴ τοῦ NATO καὶ τῆς «εἰδικῆς σχέσεως», διότι ἐξαπολύουν τὸν Ἀρμαγεδδῶνα στὴν Εὐρύτερη Μέση Ἀνατολὴ μὲ πλήρη ἀνασχεδιασμὸ τῶν συνόρων τῶν ὑφισταμένων κρατῶν τοῦ γεωπολιτικοῦ τῆς συμπλόκου (son complex geostrategique) καὶ διασπορὰ πόλων καὶ ἐστιῶν ἀσταθείας. Αὐτὸ δὲν θὰ ἀφήσει ἄθικτη τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν εὐημερία στὴν Δύση, τὴν Εὐρώπη καὶ ἀσφαλῶς στὴν Μεσόγειο. Στὸ πλαίσιο αὐτὸ ἡ σοσιαλδημοκρατικὴ κυβέρνησις τῆς Γαλλίας καὶ οἱ ὀρθολογιζόμενες εὐρωπαϊκῆς δυνάμεις ὀφείλουν νὰ προβοῦν στὴν ἐπανεκτίμησι τῆς ἐννοίας τῆς ἰσορροπίας ἰσχύος στὴν περιοχὴ τῆς Εὐρύτερης Μέσης Ἀνατολῆς ἀλλὰ καὶ στὸν ρόλο τῶν κατὰ καιροῦς — εὐκαριακῶν ἢ μὴ — συμμάχων τους.*

poursuivre sa tâche jusqu'à l'élection d'un nouveau président lors d'une réunion prévue les 9 et 10 juin. Réélu à la mi-mai à la tête du CNS, Burhan Ghalioun avait déjà menacé de démissionner de cette organisation à la suite de critiques à son encontre et de divisions apparues au sein du CNS, principale coalition de l'opposition syrienne». [http://www.aps.dz/+Syrie-le-CNS-annonce-la-demission+.html, downloaded: le 06 Juin 2012]

20. Jonathan Spyer, *The Jerusalem Post*, May 16, 2012, *ἐνθ' ἂν*, «SNC leader Burhan Ghalioun has rejected the existence of any region called “Kurdistan” within Syria. He has called on Syrian Kurds to abandon what he called the “useless illusion” of federalism».

* Καὶ ὅπως ἀπεδείχθη, πέντε ἔτη μετὰ ἀπὸ τὴν δημοσίευσή τοῦ ἀνὰ χεῖρας κειμένου, στίς 20/05/2017, "προέβησαν εἰς τὴν ἐπανεκτίμησιν" αὐτῆν. Καὶ ἐδικαίωσαν τὸν συγγραφέα τοῦ παρόντος.